

Jen mě nelituj

Jaromír Nohavica

1. Jen mě nelituj, neklepej na mé dveře
s chryzantémou v dlani,
hra na litování končí v prvním tahu,
neplivej lásku na podlahu,
nestůj mi u bytu, jen mě nelituj.
Ta slova jsou jen guláš dvakrát přihřívaný,
a to mě nezachrání, a to mi nepomůže,
a tak nesvlikej mě z kůže,
celý zvědavý, celý zvědavý,
jak vlastně vypadá takový malý pohřeb,
na který si člověk sám nastřádá.
R: Jó, kdybych byl vrabec, sezobal bych zrní
všem ptákům, co v okolí jsou,
srdce měl bych slabé a žaloudeček plný
a duši rozčepýřenou.
R: Jó, kdybych byl holub, roznesl bych psaní
od domu k domu do všech světových stran,
a pak četli bychom spolu, co píše tamta paní
a co píše tamten pán.
*: Jó, kdybych byl, žil bych si, žil,
a šťastný bych byl jako pytel blech,
ale já jsem, co jsem, a nevěřím lítostem.
2. Jen mě nelituj, opřený o zábradlí
mám ještě dvacet sedm zubů,
nejsem přes palubu, ten plavčík, co to řekl, ten se spletl,
koukni se na racka, jak vzlétl
směrem k úsvitu, a tak mě nelituj.
Člověk se rodí jednou a umírá i stokrát,
slza je pořád mokrá jak za časů krále Leara,
a já potichu v sobě sbírám sílu i odvahu,
stojím na prahu a koukám: velká paráda,
z mých dveří vychází pohřeb,
na který jsem si sám nastřádal.
R: Jó, kdybych byl káně, vysoko bych létal
a střežhlav padal dolů jako archanděl
a na severní straně nejvyšší hory světa
bych svoje tajné hnízdo měl.
R: Jó, kdybych byl sýček na Těšínské věži,
purkmistry a pány ze sna budil bych,
a k půlnoci bych křičel, jak to leží a běží,
a k ránu bych pak ztich'.
*:
*: